

CATALUNYA SOCIAL

Any X. Núm. 477

Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts.

16 agost de 1930

PUBLICACIÓ
SETMANAL

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
DURAN I BAS, 11-BARCELONA

APARTAT 1032
TELÉF. 17605

La vaga de Lille

Es un cas veritablement interessant el de França amb aquesta ja llarga vaga de la regió de Lille. I cal dir-ne dos mots perquè ens pot servir d'antecedent pel dia en què per als segurs socials es demani la cooperació obrera, com ara s'ha demanat a França amb motiu de la implantació del seu amplíssim projecte d'assegurances socials.

Aquesta llei famosa, que té per objecte establir no res menys que les assegurances de malaltia, vellesa, invalidesa, atur forçós, totes d'un cop, començà a discutir-se al Parlament francès l'any 1921. Foren tots els sindicats de França els qui obligaren els Diputats a incloure les assegurances socials en el seu respectiu programa de govern; i cap candidat no s'hi negà.

No cal seguir pas a pas les lluites parlamentàries, caigudes i aixecades d'aquest famós projecte de llei. Només direm — perquè hom es faci càrrec de com l'opinió obrera s'interessava per ell — que quan l'any 1928 estigué el Parlament a punt de dissoldre's, els Diputats es veieren obligats a votar el projecte cuita i corrents perquè els obrers no toleraven que se separessin sense dita aprovació. I llavors, per estalviar dificultats, un país parlamentari com França, arribà a l'extrem d'establir totes les assegurances mitjançant una simple llei de 83 articles, la qual cosa vol dir que qüestions d'una transcendència enorme restaren encomanades al Govern, reglamentàriament, i sostretes al Parlament!

Ara bé; una de les bases de la inauguració de les assegurances és la triple cooperació econòmica de l'Estat, del patró i de l'obrer. A França, com a Alemanya en el seu dia, han cregut que no solament ho exigien així les necessitats econòmiques, sinó que si l'obrer no tenia intervenció en la constitució dels capitals per a l'establiment de les primes, deixarien dites assegurances d'ésser cosa social per a convertir-se en una mena d'institució de beneficència i sense cap interès per a l'obrer mateix.

I ha arribat el dia primer de juliol de 1930, i amb ell l'establiment del nou règim i del descompte sobre cada jornal imposat als obrers. I aquests, en determinades regions, han protestat de la imposició i han volgut que el patró fos qui, mitjançant un augment de salari equivalent al descompte que als obrers se'ls feia, pagués la càrrega econòmica del segur corresponent als obrers.

Cal dir que la posició obrera no és pas justa en aquest cas. Fonamenten els obrers de la regió de Lille — sobretot els de l'art tèxtil — la seva posició en la impossibilitat de reduir salaris, donada la carestia de la vida. I en aquest punt tenen tota la raó. Però, és que el que es descompta del salari per a fins d'assegurances és realment equivalent a reduir la situació econòmica de l'obrer o bé equival a una compensació mitjançant altres serveis? És que en un pressupost de família obrera no deu entrar una partida reservada per a casos de malaltia, d'invalidesa, d'atur, etc. partida que ara no es necessitarà, puix aquestes atencions restaran ja cobertes per les institucions legals d'assegurances socials?

Són moltes les cases franceses que ja han atorgat el que els obrers vaguistes demanen; però si cal lloar aquest esperit d'atendre tota reclamació vinguda del feble, sempre que la casa patronal pugui fer-ho donada la marxa dels seus afers, no podem de la mateixa manera reconèixer la justícia de la petició per part dels elements obrers.

Tota llei social porta ja les seves fortes repercussions sobre la indústria. I si a la càrrega patronal ha de juntar la corresponent als obrers, amb quina simpatia es mirarà en endavant la implantació d'una reforma social? I com no haurà de servir de precedent aquest cas de França el dia en què a Espanya s'apliqui la participació obrera en les càrregues de l'assegurança de Retir Obrer, d'assegurança de maternitat, etc., ja que un o altre dia haurà d'arribar en què així es faci?

Lauda Sion

Esbós d'un film eucarístic

A D. Jaume Raventós

Per sota de la finestra, escrivint jo l'últim article, passaven unes dones i noiets amb cistells i cabassos, curulls de pa, pans a les mans i als braços. Era la provisió de pa per la setmana, i això era en un barri de la Maresma, ple de sol de migdia, i per damunt un fris de vinyes, garrofers i pinedes. Aquell quadro, ple de sentit, de vida i de llum, se'm presentà com l'encetall d'una llarga pel·lícula que podria dedicar-se al Pa i al Vi eucarístic, i les altres escenes es descabdellaren sense esforç a dins la ment. Ja vàrem dir que el cinema cristià no podíem pròpiament concebre'l sinó a base d'acceptar la natura mateixa de l'invent, el seu genuí servei: el copsar la veritat, i que la poesia del cinematògraf, digna d'oferir a Déu, consistia a vertebrar i articular la veritat de les escenes filmades, la bellesa del moviment, al voltant d'una idea elevada: la idea cristiana.

Alguns pedagogs es dediquen a la *Revista Internacional de Cinematografia educativa*, a redactar arguments i projectes de pel·lícules, i no sempre la finalitat educativa està rectament entesa, com una certa *vida de Buda*, que no podria pas acceptar un apologeta cristià. Hi hem vist, però, interessants projectes; com la llegenda de l'anomenat Faust de Polònia, i la vida del Pare Las Casas, defensor dels indis d'Amèrica. No veiem perquè no podria un hom — oïda que lleure tinguéssim — estudiar i escriure el *scenario* de films autèntics cristians, de grans poemes cinematogràfics, més dignes dels espectadors i dels públics catòlics que no pas les novel·letes blanques i les novel·lotes negres que ara es parteixen les pantalles dels centres socials.

L'escena inspiradora era la provisió del pa. Suscitava l'emoció del quotidià racionament: el pa de la humanitat. Tota la primera part del film podria ésser la glossa del *Cibavit eos ex adipe frumenti* de l'Introït de Corpus. El poema del pa que nodreix els cossos, símbol i alhora matèria preparatòria (*in carnem transit panis*) del Pa sobresubstancial, *panem nostrum quotidianum*, que, com l'altre, de genolls, demanem *da nobis hodie*. Aquest poema el veuríem en escenes tretes del natural: el pare tallant i repartint el pa en la taula domèstica, els infants i la família menjant el pa afanyat amb la suor del front. Vindria el pa dels treballadors, el pa dels captaires: el pa del treball i el de l'almoïna. Tot podria descabdellar-se a la pantalla amb quadros vivents que la vida real ofereix, seleccionats per ulls d'artista expert, duts a la tela amb sentiment, intel·ligència i tècnica. La poesia del pa suscitaria la del llevat, la pasta, el forn, el molí, la farina. I el film s'obriria als camps de Déu. *Producens... herbam servituti hominum, ut educas panem de terra* (1).

L'extensió dels camps de blat; primer la sembra (*homo... qui seminavit bonum semen in agro suo*) (2); després els núvols de l'hivern llençant la pluja, després la plenitud del gra. Les espigues que duen el

cent per u de la paraula evangèlica es veurien grosses i rublertes. Aquí la festa de la benedicció dels camps, del Santíssim voltat d'espigues passejant en les primícies de juny. (La que vaig veure jo al golf de Roses, on fou dut el Senyor a beneir els blats de ia terra i la pesca i les barques del mar); la sega, amb lluíssor de dalles, de falçs i volants; les garbes i garberes, les espigoladores amb el record de Ruth. Tot això faria un formosíssim film, i encara afegirem el pa de les nacions; el pa que no reconeixem ni agraim: els blats de l'Argentina i Austràlia, les sitges descomunals, les farineres, les grues, els vapors bladers, *cargos* i motonaus duent per damunt les aigües el pa del món. I, record de les magres anyades: la gent fent cua a les fleques, en guerra o en vaga, allusió a l'espectre de la carestia. Tema insistent de la projecció: el mos de pa que dóna la mare, la cullerada de sopa al pobre infantó, inerme com tots nosaltres davant del Pare dels cels, amo de les llavors i les pluges.

Aquí vindria el film a terra sagrada. Sortirien els blats de Galilea i els camps de la Judea; aquelles xeixes de les quals els apòstols del Senyor collien espigues; aquells forments de la Palestina, tema constant de les paràboles i ensenyances de Jesús, d'on sortiren aquells pans que es multiplicaren a l'altra riba del llac de Genezareth, figura del miracle eucarístic. I els blats d'Egipte, evocant la figura del provident Josep i el Mont Morià on Abraam sacrificà de cor Isaac son fill amadíssim.

*In figuris presignatur
cum Isaac immolatur*

I el desert del Sinaí (*manna datur patribus*) on el manà plugué de miracle quaranta anys sobre Israel. D'allí ens transportaria la pel·lícula a les runes de la Sinagoga de Cafarnaüm, on Jesús predicà la primera profecia anunciant el pa del cel i anunciant la seva carn i sang com a menjar de vida, després de la multiplicació dels pans, més tard al Cenacle de Jerusalem, —tomba de David, segons la llegenda musulmana—, dins les parets del qual tingué lloc la primera consagració eucarística, transfondre's les espècies de Pa i de Vi, en *Cos i Sang* del Senyor.

Ja estic oïnt un cineasta: —Té, aquí hi farem uns quadres amb escenes de la vida de Jesús: el Sant Sopar, Crist Crucificat... que alternaran amb visions actuals, i seran les evocacions històriques necessàries a la lliçó del film. — Però jo contestaré: Això no. No em vingueu amb reconstruccions històriques. No sé el que es podrà fer en matèria d'art cinematogràfic temps a venir; ara com ara, tot el que dóna de sí l'invent, no serveix per a la reconstrucció històrica, segons una estètica exigent. No diré, però, que no es poguessin cercar pel cantó d'un art escènic depurat i selecte, de caràcter religiós precisament, com el dels actors populars de la Passió d'Oberammergau, les visions històriques convenients per a la plenitud pe-

dagògica del film: la predicació de Crist, la Consagració del Pa en la Santa Cena, el Fill de l'Home, Espiga suprema dalt del Tany de la Creu.

Després del Pa que nodreix, cantaria aquesta pel·lícula el Vi que fortifica. "*Et vinum laetificet cor hominis... et panis cor hominis confirmet*". (3) Seria la segona part, la glossa del *Fitque sanguis Christi merum* d'un càntic de sant Tomàs. Hi fariem sortir, tret del natural en tota l'esplendor fotogràfica, un bé de Déu de vinyes, raïms, parres, escenes de la verema, la premsa, el celler. El porró hospitalari de les nostres cases de pagès. El vi dels jornalers; el vi dels segadors; el vi dels forasters. El vi, santa alegria de la taula honesta. Veuríem també els emparrats d'Egipte, les vinyes d'Engaddi, i Canà, la de les nocces del primer miracle. D'allà vindríem a la consagració del vi en la santa Missa.

La part tercera centraria el tema al Sagrament de l'Eucaristia. *Laudis thema specialis—panis vivus et vitalis—hodie proponitur*. Portariem a la pantalla, amb tot l'honor, amb tot l'amor, amb tot l'art i bellesa i magnificència, la Comunió del sacerdot, la Comunió dels fidels. La primera Comunió. La benedicció amb el Santíssim. La reserva. La llàntia del Sagrari. I, lliçó que convé propagar: el Viàtic solemne. El combregar general. La Comunió pels difunts. Tot això en vistes, o preses del natural, o bé amb el mínim de pose prudencialment necessari per al reeixit efecte de les visions de moviment, segons les exigències de la tècnica i de l'art. No oblidéssim que el cardenal Mercier va posar ell mateix i la seva clerecia, per a finalitats de pedagogia litúrgica.

Seria la quarta part, l'himne cinematogràfic del triomf de l'Eucaristia. Hi veuríem les grans processons del Corpus. El Corpus a muntanya i en els barris populars. La magna processó tradicional de Barcelona. La santa custòdia, i aquí es podrien filmar les més belles custòdies del món; les obres mestres de l'art de l'orfebre dedicades a l'ostensió de l'Hòstia divina. Desfilarien les més renomnades processons eucarístiques dels distints països catòlics. Insistiríem sobre la solemnitat civil i social d'aquestes manifestacions. La gentada de tots els estaments agenollant-se al pas del Santíssim. Els pobles de muntanya, acompanyant-lo en massa, deixant sols a les cases vells i criatures. Sobirans, prínceps i autoritats adorant, fent acte de fe pública, al Rei de Reis. Els soldats amb amples rengles violats, (el vers maragallà), la glòria marcial que veiem a la terra, signe de la celestial potència del Senyor dels Exèrcits. Castells, vaixells, canons tirant, fent salva, segons els vers de Verdader, que exalta la pacífica sobirania del Sagrament sobre tota potestat i força temporal:

*Els artillers engeguen les màquines de guerra
i al tro que com un carro fa trontollar la terra
respon el tro del mar.*

I llavors donariem la visió dels grans congressos mundials eucarístics, els nacionals i els qui apleguen gentades de tota nació i pàtria. El de Viena, amb el vell emperador en sa carrossa; el de Madrid, amb les multituds del Prado presidides pel rei; el de la Haya, amb el tàlem portat per prínceps, i el de Xicago, amb les grandioses gernacions republicanes, aquells mai vistos tropells de gent al Grant's Park en la missa del cardenal Bonzano, llegat pontifical, i el mig milió de congressistes portat en trens i autos al parc de Mundelein per la processó terminal. I el Santíssim

passejat en vapor per la sinuosa badia de Sydney, plenes les illes de catòlics australians, les monges de genolls en actitud d'orants, els avions fent des dels núvols un tàlem aeri, la creu del Sud, sobre la processó marina. I els grans congressos nacionals, aquell de Roma ja vist per nostres ulls en la pantalla, amb la Comunió dels infants al Colosseu, aquell de Gènova, que passeja embarcat el Santíssim en nau augusta, bucentaure venecià; les processons de Londres, la de Berlín, primera eucarística després de la Reforma; de Polònia i Dublin, triomfant el Sagrament a les nacions noves com a les velles. I les Comunions d'infants de Madrid i Barcelona, i la grandiosa Missa Pontifical cantada per les multituds del nostre Estadi.

Passarien llavors les processons de Corpus en terres de missions. El triomf de l'Eucaristia circumdat per les bosquíes de l'Uganda, pels cocoters i els rius de l'Amèrica Central, mostrant els instituts catòlics, fites de la pacient heroica conquesta, de l'Índia i de l'Extrem Orient, doblegats els genolls, acotats els rostres dels germans de color...

I el recent congrés de Cartago, on sota el sol cremador del cel, del qual sant Agustí és fruit i és imatge, feren reverència al Sol Eucarístic, a més de la cristiandat africana, voltant de palmes l'amfiteatre de sorra calenta, sota la qual la sang màrtir encara bullia, reverència feren, miracle moral, prínceps i princesses musulmans i els rabins del Talmud. *Reges terre et omnes populi, principes et omnes iudices terrae* (4).

Totes les llegendes d'aquest film serien de l'Escriptura o dels himnes litúrgics. Seria el *Lauda Sion* cantat en llengua de cinematògraf, de la nova invenció instaurada per fi a la glòria directa de Crist.

R. RUCABADO.

- (1) Ps. CIII, 14.
- (2) S. Mateu, 13, 24.
- (3) Ps. CIII, 15.
- (4) Ps. CXLVIII. (*Laudate Dominum*), 11.

L'ENDEMÀ DE LA BELLESA. — Aquesta rabior que tenen al cos els socialistes no l'aguanten vint-i-quatre hores seguides ni ells mateixos. Per a mitigar la xafogor solar d'aquell *Helios* Gómez que sempre ens pinta de vermell presons, vagues, revoltes, posa *L'Opinió* els seus lectors a l'ombra fresca del dibuixant més verdós dels qui afalaguen les passions burgeses, Ricard Opisso. Els documents que ha grafiat l'Opisso sobre els banys i la platja i el concurs de bellesa, el fan creditor a la nostra gratitud més sincera. Jo volia i tot fins dedicar un article a "Ricard Opisso, dibuixant socialista", i per manca d'hores l'he deixat. El temps passa, i el dimoni balla. I balla en tants llocs!

Va fer un apunt del natural a la platja, que *L'Opinió* publicà al núm. 109 (25 juliol). Eren tres "marmotes" (aquí ve el mot propi trobat per En Carles Soldevila i amb gràcia recullit pel nostre Joan Bagueny), ajaçades a la sorra en actitud la més escandalosa, i de seguida es veia que o eren tres burgeses o tres bagasses, però l'aranzel socialista les protegeix. *L'Opinió* pledeja en pro d'elles i en contra meu. Un document autèntic! i és la millor justificació de les protestes de la gent honrada, perquè la policia agafa cada vespre dones molt menys desvergonyides. Al davant m'hi posaren una platja amb gent que es banyava amb abric, capa, matalas-

sos, "tal com voldria En Rucabado", deien, i la falsificació de l'argument contrari és una contraprova de la seva rectitud. Nosaltres demanem que els banyistes *es banyin*, i que no facin el salvatge en terra seca. Al número penúltim sortit d'*Imatges* pintava l'Opisso el concurs de bellesa tal com *hauria sigut*, i cal regraciar l'artista altra vegada perquè no fa sinó donar la raó als qui han intervingut per a privar-lo i a l'autoritat que l'ha prohibit. Un concurs de bellesa, ON TOTHOM RIU! Riuen les models, "les reines", el públic, *el jurat*. Tothom riu amb malícia i fa l'ullet. És aquesta rialla el sentiment sincer d'admiració per la bellesa? Heu vist algú que rigui en els museus davant les obres clàssiques?

Al darrer número de *L'Opinió* l'Opisso fa un altre pendant a cara i creu, per a posar un segell de despit cloent la derrota, ai, ben isolada, dels immoralistes, triomfants a tot arreu. A un costat les noies del concurs, les "reines de la platja", a l'altre, caricaturades amb tot l'odi i tota la bilis les dames de les Associacions Catòliques barcelonines que han demanat la supressió. Insult que romanguí com a

record de llur epissòdica victòria. Tancant els ulls a la injúria, a la despitada expansió, moltes reflexions secundàries vénen de seguida, i una la vull exposar a la meditació dels socialistes. Diferència primera que salta als ulls entre els dos antitètics grups de dones: l'edat. Les mosses del concurs són xicotes de divuit a vint anys. Les dames opositores, són de trenta a cinquanta. Amic Opisso, companys de *L'Opinió*, ON SERAN, DE TRENTA A CINQUANTA ANYS, LES VOSTRES SENYORETES del concurs? L'Opisso mateix ens ho ha explicat en números precedents del setmanari. L'endemà del concurs de bellesa, és aquell dibuix del núm. 106 (4 juliol), on una "reina" destronada, se'n va tota pansida a una casa de préstecs a empenyorar l'abric de pells o la darrera joia. L'endemà passat, els quaranta anys de les antigues reines, són aquelles donotes lletges, rebregades, de cara lassa i dura que seuen a la vorera i fumen cigarretes entre pilots d'escombraries, als carcerons del Districte V (núm. 100, 23 maig). Són les ex reines dels antics concursos!!

R. R.

LA DONA CATALANA

Donya Anna Jover de Girona

Un col·lega urgellenc dedica sentits paràgrafs d'agraïment i simpatia a la que fou exemplar muller d'un home també exemplar y patrici il·lustre: don Ignasi Girona. Ella s'anomenava donya Anna Jover. Els dos, que moriren santament (l'Ignasi — com li dèiem els seus amics, — fa alguns anys; donya Anna, fa pocs dies), fruïran de Déu, pietosament pensant, però cal pregar encara.

Quelcom diguérem, si la memòria no ens falla, d'aquell català representatiu i excellent amic nostre, en el seu traspàs, i és de doldre que la seva memòria, com la del seu famós oncle, don Manuel (fundador de la Borsa i del Banc de Barcelona, propulsor del Canal d'Urgel i del Carril del Nord, gran home de negocis, gran hisendista, etc., etc.) no tinguin a Catalunya una perpètua recordança. La comarca d'Urgell, d'on són oriunds els Girona i on vessaren a dolls intel·ligència, activitats i capitals, està en descobert amb aquesta família cabdal llur.

Don Ignasi era rebut en tots els pobles d'Urgell com si cada un fos casa seva, i l'obra moral, social i econòmica, que inicià i desenrotllà en la seva grandiosa finca del Castell del Remei, pels sacrificis, la ciència i la paciència, que representa està demanant una bona ploma que la posi de relleu i l'avalori per tal que s'admiri, s'estudii i tingui força imitadors.

Ànima pariona en tot de la de don Ignasi fou la de la seva digna muller donya Anna. La seva il·lustrada i fecunda pietat, la seva caritat inesgotable, la seva modèstia encomanadissa, la seva natural amabilitat, el seu coneixement de les necessitats del poble i dels mitjans més moderns aptes per atendre-les i millorar les condicions de la penosa vida pagesa en dita Comarca, convertiren donya Anna en una segona providència del Pla d'Urgell, que el popular Castell del Remei presideix al bell mig de la plana.

Donya Anna Jover de Girona fou com l'encarnació del tipus de la dona, de la mestressa, catalana: cristiana fins a la medulla, estalviadora, feïnera, discreta, modesta, caritativa, plena de seny, amarada de pairalisme, casolana, traçada, neta, servidora, administradora insuperable, excellent infermera, amiga fidel, providència de malalts i pobres, apaivagadora d'odis... que tot això i altres excellències més atressora la dona catalana de la qual donya Anna Jover de Girona fou prototípica expressió i quintaessència espiritual.

I vet aquí el feminisme català que hom propugna i que no té pas superior, ni pot ésser igual, en cap altre poble de la terra.

A. Z.

**JA SOU SUBSCRIPTORS
DE
CATALUNYA SOCIAL?**

Del món del treball

L'impost d'utilitats

N'hem parlat com cal diverses vegades i és un tema que torna estar sobre la taula.

L'impost aquest té un vici d'origen que el fa legalment nul, però, demés, té una manca de moralitat social que el fa verament odiós.

És bonic de dir i fàcil de defensar el principi de què tots els ciutadans han de contribuir, segons els seus mitjans, a les obligacions de l'Estat; però a poc que endinsem en la planera proposició, se'ns acut fer algunes preguntes que pararan els peus dels seus defensors.

De quines obligacions es tracta?

És possible aplicar equitativament aquest impost?

Pot ésser matèria imponible el salari just de vida?

Si l'impost ha d'ésser, naturalment, progressiu, és just que pagui un obrer, v. g., 50 pessetes a l'any, i els alts empleats que guanyen moltíssim més que ell, no servin la proporció deguda?

Per quin motiu la proporció en l'escala dels impostos minva, en compte d'engrandir-se en arribar a les grans fortunes?

Però, és que el pobre (i aquí entenem per pobre tothom que necessita del treball, el salari per a viure), rep de la societat els beneficis, les comoditats que en rep el ric?

Moltes vegades se'ns ha acudit la idea de si és lícit que es gastin tants milions en museus, en parcs, en exposicions, en expedicions, en propagandes, etcètera, etc., mentre hi ha milions d'éssers humans, conciutadans nostres, que a penes poden menjar, o es moren de fam.

Només cal mirar la desigualtat de tracte de què són víctimes les barriades humils, comparant-les amb les que en diem barris aristocràtics.

S'atansen temps en què aquestes injustícies socials tindran de desaparèixer, de grat o per força.

Seria convenient que comencéssim d'acostumar-nos-hi.

La festa del treball

Es tracta de la festa del treball que ha tingut lloc a Nancy, presidida pel cap del Govern francès, monsieur Tardieu, a la qual va donar-se amb tal motiu la màxima solemnitat.

El discurs de l'eminent home d'Estat francès conté algunes idees que serà bo recollir:

"Jo us porto avui l'adhesió incondicional del Govern a aquesta bella festa del treball, en la qual anem a recompensar el colze a colze d'obriers i patrons.

Aquells són l'ànima de les vostres empreses; els segons són el cap que els dirigeix.

Fidel a la regla de família, he treballat, bé o mal, però sense cessar, i no és en la meua posició actual quan vaig aprendre a viure sense fer res. Heus ací perquè en la vostra casa em trobo com a casa meua,

perquè igual com vosaltres no tinc més que un títol, el treball.

Treballadors intel·lectuals o manuals, obrers del braç o del pensament, sóc de la mateixa raça i ens entenem.

Entre cinquanta una nacions han creat una Oficina Internacional del Treball. Serem nosaltres incapaços, en el si de la nostra nació, de realitzar la unitat del treball francès? Heus aquí el problema de demà.

La unitat del treball nacional és la base d'aquesta prosperitat que, en ple període de crisi mundial i de dificultats interiors, jo he assenyalat com a objectiu principal del meu Govern, fa nou mesos.

Enfront d'aquestes divisions necessàries o artificials, el treball francès, base de la nostra propietat, ens ofereix un terreny fecund per a realitzacions pràctiques, sempre que visquem al marge de somnis i al marge de sistemes.

El somni fou el d'un home d'ardent imaginació que s'anomenà Karl Marx. El sistema és el dels seus successors, els quals, a desgrat de llur esperit de progrés, s'han proposat no canviar res de les ensenyances del mestre. I avui dia no hi ha dogmes immutables.

Jo desconfio de les escoles de guerra que ensenyen les batalles de Napoleó, sense preguntar-se que si aquest visqués en la nostra època no hauria concebut nous sistemes.

Jo desconfio també de les escoles econòmiques, les quals oposen a la lliçó, cada dia renovada dels fets, la immobilitat d'un dogma vell de vuitanta anys.

En l'època en què Max s'enorgullia de variar les lleis del món industrial, aquest món a penes existia. Hi havia en aquella època 22.000 quilòmetres de rails i avui n'hi ha un milió i mig. La producció d'acer era de tres milions de tones i avui arriba als 90 milions.

I és sobre aquestes dades de la prehistòria que es pretén construir l'esdevenidor?"

Seguidament parla el senyor Tardieu de les millores aconseguides pels obrers aquests últims anys, a costa de fortes lluites, i afegeix:

"Heu obtingut els Sindicats, per no citar més que el més essencial, el descans setmanal, la llei de les vuit hores, les lleis sobre assegurances i accidents, la reglamentació del treball de la dona i dels infants i del treball nocturn i, en fi, la dels establiments insalubres. I més recentment, aquesta llei d'assegurances socials que exigirà en les seves modalitats detingudes adaptacions, però el recte esperit de la qual ha d'imposar-se forçosament.

N'hi ha cap de vosaltres que enyori el passat? Us preocupeu ara d'un esdevenidor encara millor, i esteu en el vostre dret. L'Estat, amb el concurs d'uns patrons i obrers elegits, el prepara amb el major afecte.

En mig segle, la vida de l'obrer francès ha millorat considerablement. Que els joves preguntin als

vells si el treballador d'avui no menja millor, no té major habitació, no disposa de més temps i de mitjans per als seus passatemps; però tot i això desitgeu encara un estat millor, en la qual cosa féu molt bé.

En totes aquestes experiències, resplendeix una veritat: la benefactora solidaritat del treballador i de l'empresa, la necessitat de la prosperitat de tots per al benestar de cada un. Això que ha estat sempre una veritat, ho és encara més després de la guerra, en què el món ha produït desordenadament.

Els tres països de major indústria han conegut mals que no han afectat França, la qual no té els problemes del treball d'altres nacions.

L'Estat no ha de barrejar-se, en tot el que sigui possible, amb la llibertat tradicional del treball. Quan calgui actuarà d'àrbitre, sense llançar-se a aventures estadistes.

L'obrer és considerat de vegades com a ciutadà, de vegades com assalariat i de vegades com a productor; però s'oblida que, a més, és consumidor i contribuent. En aquest sentit, l'obrer ha d'ésser defensat.

I la millor manera serà oposar-se enèrgicament a què s'augmentin els pressupostos, rebutjant qualsevol nova despesa."

Confessem que la cita és llarga, però està prenyada de bon sentit i d'alliçonadores ensenyances. Cal rellegir-la i cal confessar que la síntesi històrica del procés del treball a França és honrosa per ella, tenint, demés, en compte que França s'ha sabut lliurar del flagell dels desenfeinats, tan paorós en els principals països industrials del món.

No oblidem que en totes les millores obtingudes pels obrers francesos, els nostres amics del país germà hi tenen bona part de glòria.

La immigració obrera

Hom no sap negar una almoïna quan un obrer immigrant que arriba a Barcelona, pobre i desorientat, l'hi demana humilment.

Però, en certa manera, se la fa pagar hom.

"¿Cómo es que de tan lejos del corazón de Andalucía, vienen ustedes aquí por trabajo?"

Resposta textual:

"¡ Señor, si no hay en toda España país más noble que éste!

"Si supiera usted lo que gana el obrero en otras tierras de España, quedaría usted horrorizado. ¡Ni para pan se gana en muchas partes, señor!"

Aquesta dels jornals misèrrims és la causa que d'arreu d'Espanya vinguin jornalers a Barcelona per a guanyar-se la vida.

Ara sembla que els obrers de Portugal també s'han adonat de què la nostra terra és terra de promissió, i comencen a visitar-la.

On anem a parar?

Els efectes d'aquesta immigració peninsular obrera, a Barcelona, cada dia es deixen sentir amb més pesantor, amb més força.

Cada dia van en augment els desenfeinats. Cada dia cau en crisi una llar obrera barcelonina.

I si només fos una, bon Déu!

Si no s'hi posa remei, si la immigració persisteix, el problema de l'atur forçós no tindrà, dintre poc temps, solució possible a Barcelona.

Fets diversos

El segur d'atur costa avui dia a la Hisenda germànica més de dos mil milions de marcs.

— La Confederació de Sindicats Lliures d'Espanya protesta contra el tracte de favor de què gaudeixen els socialistes en la constitució de la Comissió interina de corporacions. Ja fa anys que dura aquest privilegi dels socialistes, i ja fóra també hora que s'acabés. Quantes voltes n'hem protestat!

— Els patrons fusters de Santiago de Compostela accedeixen a l'augment de sou que reclamaven els seus obrers.

— L'Ajuntament de Sevilla projecta fer inamovibles els càrrecs que exerceixen els empleats i obrers municipals, fundant, demés, per a ells, una colònia amb habitacions barates, escoles, cooperativa, retir, etc.

— A conseqüència de la ruptura entre socialistes i comunistes, ha cedit, en bona part, el moviment de vagues del Nord de França.

— Oficialment, existeixen a Alemanya 2.757.000 obrers sense feina.

— El Sindicat Lliure Professional d'Arts Gràfiques ha rebut oferiments per a establir un taller col·lectiu amb tot llinatge d'elements.

— S'ha inaugurat a Salamanca una Escola de Treball.

— Sembla que els obrers belgues que treballen a França tindran els mateixos drets que els obrers francesos en el que es refereix al regim de retirs.

— A la Gran Bretanya els obrers sense feina ja han traspasat la xifra de dos milions. I el ministre treballista tan fresc!

— D'Argentina i de Bulgària han vingut importants comandes de material ferroviari als establiments principals de Bilbao.

— Al Nord de França, tocant a la frontera belga, s'han produït sagnants incidents entre obrers de les dues nacions. Els belgues no volen vagues i no admeten imposicions.

— Ens plau copiar aquesta nova:

"Entre els obrers i empleats de la casa H. Roger, en les seves fàbriques de Castelltersol i Granera i despatx d'aquesta, ha causat profunda satisfacció que el ministre del Treball senyor Sangro, i a sollicitud de tot el personal de l'esmentada casa, hagi concedit al senyor Hipòlit Roger Salavert, la Medalla d'Argent del Treball."

— L'Institut Catòlic (Secció d'Obrers Manuals), publica les següents interessants línies amb el títol "Pa, Amor i Treball":

És hora que descorrem un xic el vel de la modestia amb què cobreixen la seva actuació els obrers Manuals de l'Institut Catòlic de Barcelona. La tasca realitzada per aquests humils professionals del treball manual, des de primers de l'any en curs, ens parla ben alt de com hi ha algú a Barcelona que es preocupa de la classe proletària, tan desatada en els nostres dies. Els Obrers Manuals de l'Institut Catòlic en nombre de més de set cents, tots exercitants, repartits per tots els indrets de la nostra ciutat, s'esforcen a portar un alè de fe, un raig d'esperança, un doll de caritat, als seus companys de treball, en aquells que com ells, guanyen el pa quotidià amb la seva pròpia empena.

Aquests enardits obrers, que saben la valor d'unes

pessetes adquirides per mitjà d'un treball honrós i encara més, el tresor de pau que els ha portat la pràctica dels Sants Exercicis en complet recolliment, volen fer participants d'aquesta dolçor de l'ànima a tots els que com ells, lluiten per la vida, en tots els rams de l'activitat obrera, fent-los veure qui són els veritables amics del poble, si aquells que tot ho volen solucionar amb perniciosos estridències, o aquells altres que, sense claudicar en res la seva dignitat humana, cerquen la consecució de llurs aspiracions legítimes, dignament, en la concòrdia del Treball i el Capital, enllaçats amb l'amor al Crist Podríem posar de relleu, una per una les lluites amistoses, persuasives, convincents, que han hagut de sostenir aquests obrers, amb els altres companys de treball que no han tingut la sort d'arrecerar-se a la vertadera llum, que no han vist la veritat, que no han sentit la vertadera pau. En aquestes lluites s'han vist gairebé acorralats, mai vençuts, per l'argument que esgrimeixen els seus contrincants. Aquest argument, trist és confessar-ho, és cert. L'apatia de les classes elevades a interessar-se per les coses de l'obrer; la fredor en què es miren les seves necessitats; el buit que es fa als seus clams justos... Diuen que el patró no estina l'obrer... i és veritat. L'obrer no mi-

lita al camp catòlic perquè no hi troba amor, quan la nostra doctrina no és altra cosa que un seguici inacabable d'amors!

Per caritat, per humanitat, per egoisme, pel que vulgueu, estimem l'obrer i l'obrer serà nostre.

Pa, Amor, Treball. Heus ací els tres lemes amb què podríem resumir tota l'actuació dels Obrers Manuals de l'Institut Catòlic de Barcelona. Els seus set cents obrers exercitants han fet molt de camí en bé de les masses treballadores. Ajudats per l'element patronal exercitant, han aconseguit com una caixa de resistència. Aquesta caixa proporciona setmanalment, uns trenta duros a obrers exercitants necessitats. Té muntada una Mútua per a obrers exercitants en atur forçós, la qual funciona des del 30 de juny passat i dóna als seus afiliats, fins a cinquanta pessetes setmanals (fins ara no ha estat necessari aquest subsidi). A més, des de mitjans de juny, té establerta una Borsa de Treball per a obrers exercitants sense feina, la qual, amb aquest curt espai de temps, ha donat col·locació a més de vuitanta obrers de diferents oficis.

Pa, amor i treball trobaran a casa nostra tots els obrers que sàpiguen menysprear falses doctrines i abraçar-se a la vertadera llum.

VEUS-AQUI
ELS
3 ELEMENTS
INDISPENSABLES PER A
LA BONA MARXA DE
TOTA OFICINA MODERNA

Astra
LA SUMADORA MÉS
MODERNA, COMPLETA
I RESISTENT. MODELS
ESPECIALS PER A COMPTABILITAT

Brunsviga
LA ÚNICA CALCULADORA
QUE LI EFECTUARÀ ELS
CALCULS DE MANERA EX-
CLUSIVA I EXACTA.

Allsteel
L'ASSORTIT MÉS EXTENSEN
MOBLES I PRESTATGERIES
D'ACER PER A OFICINA
(ARXIVADORS, FITXERS, CAIXES, TAULES, PRESTATGERIES, ETC.)

V. GUILLAMET
Rda. Universitat, 31 BARCELONA
Av. Pi i Margall, 11 MADRID

AQUEST NUMERO HA PASSAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA

Lleó Harmel

IX

L'esperit generós i tendre del Bon Pare havia de trobar-se joïós en companyia de la joventut. I amb qui comunicar les ardors del seu temperament i de la seva ànima, sinó a la joventut capacitada per a penetrar-se amb ells? Qui més ben disposat que els seminaristes, els futurs apòstols de Crist, per a rebre les comunicacions del seu esperit abrandat, continuament ple d'amor a Déu i al proïsme?

A més a més Harmel sospirava per tal que en les seves campanyes socials hi hagués sempre el clergat al seu front. I ningú millor que els aspirants a la dignitat sacerdotal per a ésser formats segons les exigències socials del moment, ja que la formació social juvenívola d'ell assegurava la formació més ferma pel dia de demà, en el moment de la maduresa i plenitud de vida.

L'amistat sincera que tenia amb el Director del Seminari de Reims, M. Bieil, li serví meravellosament a aquest objecte. Quan aquest clergue va ésser nomenat Director de San Sulpici, a París, invità durant unes vacances a Harmel per a parlar als seminaristes reunits a Issy. Des de llavors, cada any durant les vacances el contacte es produïa; i aviat foren altres seminaris els que imitaren l'exemple de San Sulpici, en forma de conferències, lliçons, converses, etc.

Però Harmel anà més lluny. Invità a passar uns quants dies de vacances a Val de Bois diversos seminaristes francesos. Aquests es mostraven encantats de l'invitació, dient: "Ací trobem una doctrina, un exemple, un gran amor". Les obres de Val de Bois els encisaven; les converses entre ells —ja que Harmel mai no intervenia en discussions de caràcter teològic o filosòfic, entre ells i els seus professors—, i, sobretot, les classes a l'aire lliure durant moltes hores del dia, el tracte directe amb els obrers, etc., constituïen un ideal per a tot seminarista francès. Quants són encara avui els qui recorden amb dolcesa i veneració aquelles vacances escollides, úniques.

Fins a la trentena arribaren els seminaris francesos desitjosos d'anar a Val de Bois durant l'estiu! I havent-se donat el cas de la insuficiència de lloc en els locals de què el patró disposava, foren molts els obrers que encantats reberen en sa família i casa, un seminarista durant aquell període curt de l'estiu!

Aviat a l'obra d'afecció envers els seminaristes, li sorgiren els contradictors. Hom començà a acusar d'un xic heterodoxes els eclesiàstics que sovintejaven aquelles reunions amb Harmel i fins hom considerà tot allò com una intromissió de l'estament laic en les destinacions eclesiàstiques. Harmel hagué de sofrir novament el fibló de la contrarietat, i llavors les reunions foren suspeses amb greu dolor de la seva ànima sempre disposada a obeir tota indicació, només que fos afectuosa indicació, vinguda de dalt estant.

Però la tasca dels seminaristes a Val de Bois i de Harmel entre els seminaris no havia estat pas tasca inútil. La llavor sembrada fins a l'any 1901 en què acabaren aquestes reunions, era ja molta llavors i un dia o altre hauria de germinar. Aquestes famoses Setmanes Socials franceses, que començaren en 1902, qui pot assegurar que no reberen molta part de l'impuls inicial d'aquelles famoses reunions de Val de Bois? I quin esperit social francès, ja un xic d'edat, no re-

corda avui amb complaença els dies passats en aquell lloc i els seus contactes espirituals amb el Bon Pare?

Harmel era terciari franciscà feia molts anys. I quan el Papa Lleó XIII volgué donar un major impuls a l'obra admirable dels tercerols del Pare Sant Francesc, no cal dir que Harmel, "l'home del Papa", es va posar absolutament al costat de la direcció pontificia. L'esperit de Harmel se sentia sempre lligat a la Cadira de Sant Pere, i de manera particular a S. S. Lleó XIII.

Des de 1893 fins a 1900, es reuniren a França congressos anyals del Terç Orde franciscà. I quan Lleó XIII mitjançant aquella famosa Encíclica "Auspicio concessum" llençà la consigna d'un apostolat, si no nou, almenys renovellat, per part de les terceres Ordes, Harmel disposà tot seguit les seves armes per a llençar-se novament a la batalla.

Els Superiors de les Ordes terceres es reuniren tot seguit a Val de Bois, obeint a un simple desig del Bon Pare. I Harmel es va trobar immediatament president de la Comissió organitzadora del primer Congrès que havia d'encoratjar novament "la missió dels fills de Sant Francesc" en sentit popular, segons les necessitats modernes del poble i de les classes treballadores principalment. Harmel trobà una nova via per on infiltrar les seves suggestions i els seus desitjos d'apostolat popular i social; i el resultat en foren els brillants congressos de Paray-le-Monial, de Reims, de Roma, etc., tots ells plens d'esperit social fins al punt de què Tercer Orde i Acció Social trobaven allí plena unió lluitant sempre "Pro bono et pacis".

També en aquest ambient tan cristià aparegué la serp de la discòrdia. Com si la missió de Harmel no fos sinó la de sembrar llavor, sense recollir-ne el fruit durant la seva època, tampoc els congressos terciaris no pogueren convertir-se en cosa permanent.

Degut a què no totes les branques de la religió seràfica donaren a aquests congressos el mateix calor que els Frares Menors, es rompé l'harmonia que hi regnava al començament, i aviat es pogueren notar diferències, diferències que acabaren amb la institució.

Altres cop Harmel, aquell home tot cor, tot generositat, tot caritat cristiana, que mai no lluità per a res en interès propi, es trobà amb la tasca interrompuda i desfeta. Altre cop restava allí apagada la seva acció i el seu zel. Però ell, home de Déu i home del Papa, no desmaiava per raons merament humanes. I el camí era seguit amb entusiasme, ple de foc, per on Déu disposés...

GASTON GERARD

OBRA INTERESSANTISSIMA

L'ànima de Santa Teresa de Jesús Infant

pel

P. Ignasi Casanovas, S. J.

Foment de Pietat

Diàlegs imaginaris

— ¿Podries dir-me, Joan, per què tu que ets un bon home t'obstines a combatre els catòlics?

— És molt difícil que un obrer accepti les vostres doctrines.

— ¿Creus que tots els catòlics són propietaris i tenen compte corrent al Banc d'Espanya? No hi ha dintre el catolicisme homes pobres i homes rics!

— Naturalment; però els interessos dels obrers són incompatibles amb el catolicisme.

— Aquesta falsa creença ha fet molt de mal. Segurament tu coneixes el criteri d'alguns patrons sobre les qüestions socials, però desconeixes el criteri de l'Església. Perquè hi ha alguns homes de negoci, que es diuen catòlics, que cometen injustícies i no estimen l'obrer, no vol dir que ells siguin els genuïns representants del catolicisme.

— Un obrer avençat no pot creure en certes coses.

— Dir-se avençat és una gran petulància. Us feu la il·lusió que les vostres idees són moderníssimes i que abans de vosaltres ningú no les havia defensades. Si jo et demanés que em fessis conèixer la teva concepció del món i de la vida, per a exposar-la empraries uns quants tòpics rebregats. Diries segurament el mateix que ja deien els descreguts d'altres èpoques llunyanes. ¿Creus tu que en els primers temps del cristianisme no hi havien homes descreguts que es consideraven avençats perquè no volien admetre les veritats dogmàtiques? Per a combatre aquestes veritats deien el mateix que diries tu si les volguessis combatre i el mateix que diran els homes de l'esdevenidor. Aquests homes també es consideraven avençats.

— No puc lligar-me a una disciplina.

— No vols subjectar-te a les autoritats de l'Església, però et subjectes a les autoritats del partit.

— Naturalment.

— No ho trobo tan natural. Si consideres humiliant escoltar la veu del Papa i la dels Prelats, ¿per què et sotmetes a l'autoritat dels homes del teu partit?

— ¿Com podria actuar un partit polític si no tingués homes que el dirigissin?

— Molt bé, Joan; tu creus que un agrupament polític no podria existir si no tingués un cap que el dirigís. ¿Com pots, doncs, creure que la societat podria existir si no tingués autoritats que regulessin la seva vida? Si els catòlics prescindissin de l'autoritat del Papa, l'Església deixaria d'ésser un cos orgànic.

— Qui és l'home per a imposar-se als altres?

— Confons l'autoritat amb la tirania. El tirà prescindeix de tothom i nega als altres el dret d'opinar. L'Església combat la tirania. El Papa Lleó XIII, diu en una de les seves famoses encíclics, que és completament lícit que el poble es reveli contra el tirà. L'Església vol que respectem les autoritats legítimament constituïdes, però no ens mana ni ens manarà mai que ens ajupim sota el fuet del tirà. Els detinguts que compareixen davant un tribunal de justícia, no poden rebel·lar-se

contra els homes que el formen, al·legant que són imperfectes com els altres homes, perquè no administren justícia pels seus mèrits personals, ni per les seves virtuts cíviques o morals, sinó simplement perquè són els representants de la llei. El penitent, en rebre l'absolució del confés, no li pregunta qui és ell per a perdonar els seus pecats, perquè sap que no fa altra cosa que fer ús d'un poder que ha rebut de Déu. No ens interessa, doncs, saber si el confés és més bo o més pecador que nosaltres. Ens basta saber que és ministre de Déu. Si en aquell que exerceix autoritat veiem únicament l'home, estem perduts. Les classes socials no podrien existir si les autoritats no fessin respectar el dret de cada una d'elles.

— Les classes socials? ¿per què hi ha d'haver classes? No seria preferible que tots fóssim iguals?

— Perquè la igualtat que tu desitges fos una realitat, caldria que els homes fossin fets amb motllo. ¿Has trobat mai dos homes completament iguals? ¿Existeix algun poble en el qual hi hagi una sola classe social? Els que creuen que a Rússia no hi ha classes, s'equivoquen. En aquell país són molts els que no treballen. Mentre els obrers passen el dia a la fàbrica o al taller, hi ha individus privilegiats que viuen folgadoament perquè exerceixen càrrecs ben retribuïts. A Rússia hi ha rics i pobres com a tot arreu. En altres èpoques es va cometre amb el poble una gran injustícia. En l'antiga Roma els fills dels esclaus no podien freqüentar les escoles. Ara ni hi ha esclavitud ni hi ha homes postergats. Un paleta, posem per cas, pot aconseguir que el seu fill sigui arquitecte. Ningú no li tancarà la porta de l'escola. L'home que té aspiracions pot obrir-se camí i fer-se una posició social. ¿Quants fabricants trobaríem, que avui gaudeixen d'un gran prestigi, que van començar a treballar amb dos o tres telers? L'home té avui una gran llibertat per a seguir el camí que més li plau. El fatalisme no ha estat mai una concepció cristiana. Lluita i triomfarà. Els que diuen: Estem condemnats a ésser pobres tota la vida fan una afirmació falsa. No hi ha ningú que estigui condemnat a ésser pobre ni a ésser ric. Si l'home fracassa, no és perquè existeixi un poder ocult que no li deixa estendre les ales, sinó perquè no ha tingut habilitat per a triomfar. El triomf i el fracàs depèn de la nostra actuació. Si els que fracassen segueixen el camí dels que triomfen, ells també triomfaran. No diguem mai: Jo sóc un desgraciat, sinó: Jo no tinc habilitat per a trobar el camí que m'ha de portar al triomf. Et podria esmentar el nom de grans homes que han tingut un origen humilíssim. Si hi hagués una sola classe social, a la vida no hi hauria cap estímul. Sempre hi hauran homes que amb el seu talent i les seves virtuts sobresortiran damunt els altres.

— Si parles únicament tu, és natural que tinguis raó.

— Pots parlar tant com vulguis.

— Un altre dia parlaré jo.

— Tinc la seguretat que podré fàcilment refutar els teus arguments. Estic disposat a demostrar-te que dintre del dogma catòlic es po-

den defensar moltes de les coses que tu defenses. El mal de la majoria dels obrers que no creuen, és que tenen un fals concepte de la religió catòlica. Si tinguessin una sòlida formació religiosa veurien clarament que per a defensar llurs legítimes

vindicacions no cal que abandonin la cleda catòlica. L'Església, ara i sempre, ha defensat els drets legítics del poble.

J. CIVERA I SORMANI

Comentaris

Posició privilegiada

Baldomer Argente comenta a La Vanguardia un article de Sánchez Roman en el qual, contestant a un altre del senyor Alba dóna les raons per les quals ell, i altres com ell, s'han separat de la Monarquia i s'han fet republicans. Sabeu per què, principalment? Doncs per la posició privilegiada que frueix l'Església a Espanya?

Com que a Espanya la república és la forma política del sectarisme (es tracta d'un fet), no ens ha sorprès gens ni mica la raó allegada per En Sánchez Roman i res no li diríem sobre això per estimar-ho inútil; però és el cas que Baldomer Argente sembla que participa quelcom d'aquest prejudici sectari respecte de la situació privilegiada de l'Església, i a dit senyor si que val la pena de fer-li notar que més de la meitat de la història d'Espanya ha estat, no escrita, sinó feta, per l'Església i que no hi ha cap glòria de debò en la vida d'Espanya que no radiqui, o es manifesti en l'Església; que és l'Església, des del segle V ençà, que alligona el poble i l'estructura; que l'Estat, demés de tenir l'Església engrillonada amb les regalies i amb cent mil disposicions oficials (no legals) entrebancadores, és qui expolià l'Església del seu immens patrimoni (que era, al cap i a la fi, patrimoni dels pobres i reserva segura per les grans crisis nacionals), i en compte de donar-li a títol de reparació, concordada, una part equitativa de les rendes d'aquests béns, li assignà una quantitat irrisòria que encara li fa guiar i li escatima sovint.

Per alguna cosa, senyor Argente, els polítics esquerrans que piquen alt no han volgut mai treure l'Església d'aquesta situació privilegiada. Com que ben mirat, els governs la tenen presonera...

La situació privilegiada de l'Església és un altra cosa de la qual ni ella mateixa no pot prescindir. És privilegiada pel seu origen diví i pel seu prestigi humà derivat del seu passat i del seu present gloriosíssim. Qui és capaç de contar-ne les seves meravelloses excel·lències?

El Parc de la Ciutadella

Oficiosament s'acaba de vindicar de la seva trista fama d'avorrit al Parc de la Ciutadella, millor dit, de Barcelona, i encara millor, de Riús i Taulet.

No calia pas. Ja fa temps que el públic netament barceloní i els forasters de la Rambla (que són els més castissos forasters), han retornat al Parc, lliure ja d'atraccions exòtiques i d'andròmines de mal gust.

El Parc ara està ben cuidat, és bonic, és distret, és abordable. No té més que un defecte: és massa

esquifit, però... Déu ens el conservi! En temps de la Dictadura estigué amenaçat de mort. Volien convertir-lo en estació ferroviària, o bé tallar-lo a peces per a patis edificables. Quin disbarat!

Una millora hi falta, però, per arrodonir-lo.

I és una millora que ja està realitzada. Només falta beneir-la; restaurar al Culte la renovada església de la Ciutadella. Quan els dies de festa hi diguin Misses d'hora (amb un parell n'hi hauria prou de moment), quanta gent no hi aniria i quin estímul no fóra per a moltes famílies, ciutadanes i forasteres, per a visitar el Parc, el Parc barceloní per antonomàsia.

El retraïment polític

No bé els partits d'extrema esquerra han comprès que la promesa oficial d'unes properes eleccions era cosa seriosa, ha començat a córrer la veu de què aquests partits estaven disposats a no acudir-hi.

Rumien la cara que han de posar per anunciar al poble que ells volen anar al retraïment, que és no anar enlloc, ni moure's de casa. Es tot un programa d'acció i d'omissió!

I també tot un programa suïcida. Recordem-nos de la mala fi que han tingut quasi tots els retraïments. Els romans, que els feren cèlebres, es retiraven al tossal de l'Aventí, donant a la retirada un sentit tràgic. Aquí resulta perfectament còmic.

La premsa canovista (puix encara viu), es burla de l'anunciat retraïment, que atribueix a l'afebliment dels partits d'esquerra i al desig de dissimular-lo.

Nosaltres no direm tant. Nosaltres sols direm que avui dia la retirada de les esquerres a l'Aventí (pel cas la muntanya lerrouxista del Coll), no preocuparà ningú. No oblidin els esquerrans el que dèiem l'altre dia respecte de les qüestions polítiques. S'han convertit en un passatemps.

"Què penseu fer perquè cap dels nens i dels joves, cap de les nenes, cap dels cristians que us han estat confiats desconegui la doctrina social de l'Església? Heu tingut cura que tots coneguin els principals documents pontificis, des de la Gran Carta social catòlica Encíclica "Rerum novarum" fins a la Comunicació de Pius XI al Bisbe de Lille sobre el sindicalisme catòlic."

(Del P. Bessieres, jesuïta, en Dossiers de l'Action Française.)

Per què no tenim setmana social

Els catòlics francesos han celebrat la reunió de la Setmana Social, a Marsella, amb un èxit esclatant, ja normal en les reunions de la Setmana francesa.

Ha constituït aquesta la reunió número XXII, ja que les Setmanes franceses vénen celebrant-se des de fa molts anys amb la sola interrupció dels anys de la guerra. No ens hem d'ocupar d'ella, que prou ho hem fet constantment! Només en volem derivar la corresponent lliçó per als catòlics espanyols.

Que fan aquests? Quan es reuneixen? Quan pensen estudiar i fer front als problemes d'actualitat?

Fa pocs mesos uns quants esperits generosos de Barcelona, amb motiu de la nostra Exposició Internacional, varen tenir la iniciativa de reunir en la nostra ciutat una Setmana Social (que podia ésser la VII de les abans interrompudes). Es varen portar a cap uns quants treballs preliminars, i quan semblava arribar el moment decisiu de l'èxit (que el més notable del cas fou que els catòlics barcelonins s'encarregaven de tota l'organització i de tots els treballs) llavors... la Setmana fou suspesa.

No entrarem ni volem entrar en les raons que es tindrien per a dita suspensió; fou ella ordenada, i la Setmana es donà per acabada abans de néixer. Raons sense cap dubte convincents serien les que es tindrien per a la suspensió *sine die*. Els catòlics d'aquí feren el que devien en cas semblant: obeir, i prou. No es pot pas blasmar la seva actitud correctíssima i prudent.

* * *

Però deixant de banda aquesta trista anècdota, tenim el dret de demanar-nos, amb caràcter general, per què les Setmanes Socials no es reuneixen a Espanya, sobretot tenint en compte que fa uns dos anys que es va nomenar una Comissió d'homes socials que havia de laborar amb aquest exclusiu objecte?

Quan s'ha reunit aquella Comissió? Quins acords ha pres? On es veu el fruit dels seus treballs?

Encertariem si suposéssim que la causa de la no reunió de Setmanes Socials a Espanya és l'existència de la divisió entre catòlics dits integristes (no entrem en el camp polític) i d'altres dits de la Democràcia cristiana? Si, hi ha els dos agrupaments, com hi són arreu del món; però amb una diferència derivada del fet que arreu l'integrisme en matèries socials rau en absoluta quietud i deixa treballar els altres, mentre que aquí aquell mateix integrisme impedeix que els altres treballin.

És que potser l'ideari del Codi Social de Malines, la iniciativa del qual tingué el gran Cardenal Mercier, no es subjecta en un tot a l'ideari de la democràcia cristiana? És que potser l'ideari de les Setmanes Socials franceses constantment lloades per la Santa Seu no és l'ideari de la democràcia cristiana, així, en termes absoluts i totals? Doncs, per què aquí l'existència d'un agrupament amb aquest ideari — en el qual, dit sigui de passada, figuren les més preclares personalitats de l'intellectualisme catòlic espanyol — ha de constituir una dificultat per a la tasca cultural dels catòlics en aquest camp?

No ho entenem, ni quasi ho volem entendre, de tanta por que ens fa d'aprofundir en els mals seculars de la nostra actuació catòlico-social. Ens sembla impossible, veritablement. Comprenem molt bé l'existència dels dos idearis; comprenem que cada u tingui els seus adherents, encara que avui es faci ja un bon xic inconsistent i inactual el primer. El que no comprenem, però, és que hi hagi qui vulgui impedir treballar els homes adherits a un d'aquests idearis, homes d'absoluta solvència en tots els terrenys de la doctrina i de la pràctica, d'absolut acord amb les directives actuals de l'acció catòlica en el món sencer.

És trista la divisió. Però, per quina raó aquesta divisió ha d'impedir que un agrupament, cent vegades beneït pel Nunci de S. S. a Espanya, d'acord amb la doctrina social catòlica de tot el món, hagi d'ésser obstacle per a reunir aquestes Setmanes Socials?

GASTON GERARD

ACABA DE SORTIR

EL DÓ DE DEU

Articles i escrits diversos de

JOAN LLIMONA

amb un pròleg per **R. RUCABADO**

Vol. de 296 pàgines; preu, 4 pessetes

Demaneu-lo a l'**Editorial Políglota**
o al **Foment de Pletat**

OBRA INTERESSANT

Vida de St. Joan Bta. Vianney (Rector d'Ars)

per

J. CIVERA I SORMANI

Preu: 2 pessetes

Es ven a **Foment de Pletat** i
a altres llibreries catòliques

TEMES DE LA SETMANA

El conflicte ocorregut a Avila amb motiu d'una disposició d'En Tormo tal volta poc meditada, és una tempestat dins d'un got d'aigua, però és un avís que no es pot menysprear. En Tormo és el ministre dels conflictes evitables. N'és un seguit de conflictes En Tormo. Cal recordar només el de Granada, i ara evocar aquest d'Avila — la ciutat dels cavallers, — per a fer-se hom càrrec de la mala mà política d'En Tormo; i al Govern no li convenen homes així.

Si l'enderroc de la muralla de l'Alcàsser d'Avila suposava una millora urbana que tot el poble desitjava ferventment, i la muralla no era part arqueològica principal en el conjunt superb de la corona de murs i torres que ceneixen, com a cap més ciutat del món, la ciutat de Santa Teresa, era prudent no oposar-s'hi. Ara s'ha enderrocat el mur, *manus populi*, i n'ha patit l'autoritat per moltes menes de maneres.

Altrament l'efervescència política, mercès al bon estiu que ha fet fins ara, no decau. "Las imperiosas vacaciones" estivals no impedeixen que els polítics treballin, i la gent que tenen vocació parlin de la *res pública* i es preparin per les properes lluites electorals, si bé la massa popular no dona senyals d'interessar-se gaire en aquests afers públics.

La Unió General de Comerciants i Industrials de Madrid ha dirigit una extensa comunicació al Govern, en la qual declara que Espanya està amenaçada per un encariment molt gran, si no s'aplica un prompte remei. En això tal vegada tingui raó la U. G. C. I.

Entre les solucions que proposa per a evitar aquest mal, figuren la reducció de les despeses i ingressos de l'Estat, eliminant l'excés de burocratisme; la *rigorosa prohibició de les campanyes separatistes*; una major activitat en la revisió del Cadastre; no més censura de premsa; una sèrie de mesures coercitives de caràcter econòmic i bancari, etc., etc.

L'entitat madrilenya signant amaneix aquests raonaments amb la declaració de què la tendència ministerial els és grata, però no la seva acció, que peca de retardada, deficient i imperfecta.

Es veu que la U. G. C. I. de Madrid encara no està lliure de la passa progressista. Viu massa endarrerida. Però té raó en sentir-se alarmada per la passivitat ministerial i el persistent encariment de la vida... i de la lliura.

La lliura segueix cara, i mentre no baixi la seva cotització, no s'abaratirà la vida.

Aquest seguit de vagues obreres que es registren arreu d'Espanya, acusen el malestar consegüent dels estaments modestos davant aquest estat econòmic tan deficient.

Romanones ha donat a l'hora oportuna la nota política necessària per a treure'n's mals-de-cap de sobre, encara que sigui per poques hores. Ens anuncia una nova dictadura pel cas de què no anem a les urnes, i fa precís anar-hi. Com ja comença arrosegar els peus En Romanones, s'oblida de què el govern d'En Berenguer ja ho és una espècie de Dic-

tadura de bona mena... encara que no per a tothom. No fóra estrany que En Romanones somniés en ser-ho ell de dictador. Ja en té precedents, com l'altra dia recordàvem; però si així fos, resultaria una dictadura coixa.

Sembla, però, que no hi hem d'arribar a aquest cas. Pels cèrcols polítics de Madrid roda un projecte de "Ministeri d'altura", per un dia no llunyà segons el qual serà format per En Cambó, En Berenguer, Sánchez-Guerra, Bergamin (convertit), l'Alba, el Duc de Maura, En Burgos i Mazo, etc.

Altra nota curiosa: el partit socialista es nega a aliar-se amb cap partit republicà en les eleccions properes. Vet aquí perquè parlen del retraïment els republicans. Sense els obrers, farien un paper ridícul.

Altra nota curiosa encara: està en gestació la constitució d'un "partit socialista monàrquic". De segur que no hi faltarà En Largo Caballero, que és un polític socialista molt cavaller i molt llarg. És perd de vista. El partit també es perdrà de vista, si arriba a fi de bé, per insignificant...

* * *

L'entusiasme amb què tot Alemanya ha celebrat l'aniversari de la Constitució de Weimar ha obert les vàlvules, tants anys comprimides, del patriotisme germànic, deixant escapar confessions i aspiracions que han posat justament de malhumor els francesos.

Alemanya es comença a veure el nas, com sol dir-se, i un bon xic alleugerides les mans, i demana (per ara demana...) la rectificació dels Tractats, el retorn de les colònies, el territori i les mines del Sarre, la ciutat de Dantzig, etc., etc. També creu injust el jou del pla Young, que la va deixant exsangüe.

Aquest programa de vindicacions és clar que és destinat a la galeria, però anirà congriant després i odis que un dia o altre esclataran.

Anglaterra igualment s'ha sentit inquietada per aquesta explosió d'entusiasme xovinista, molt més donats els progressos enormes de la marina i de l'aviació alemanya, i per la manifestació germànica que fa poc temps ha tingut lloc a Tanganica (Àfrica Oriental), amb motiu de la visita que el vaixell de guerra alemany "Karlsruhe", ha fet a la ex-capital de la ex-colònia alemanya, avui a mans dels anglesos a títol de *Mandat*, que és la fulla de parra que encobreix l'expoliació.

El furor patriòtic de la colònia alemanya i les simpaties de la població indígena explotaren en festes brillants i en discursos patriòtics, dels quals s'ha queixat durament el govern anglès al de Berlín.

El greu incident de segur que ja està arranjat diplomàticament, però en queda el llevat per a confeccionar-ne els altres.

Ai de la pau d'Europa si el corc del sensualisme no minés avui dia mortalment la robusta constitució del poble germànic!

Altrament, el vesper de la Xina amb la creixença esparveradora de l'element soviètic, obliga a les grans potències a preparar una acció conjunta que guardi l'ex-imperi de caure en l'anarquia més salvatge que se'n té memòria. Els Estats Units, la Gran Bretanya, França i el Japó estan en negociacions per tal de posar-se d'acord i aconseguir aquest objectiu.

I no cal pas ésser profeta per endevinar que, després de la Xina, o al mateix temps, les potències citades s'ocuparan de la Rússia soviètica que, a fi de comptes, és la responsable de tot quant a Xina passa, com també d'una acció persistent, formidable, insidiosa, de propaganda comunista que amenaça amb danys semblants als de la Xina, tots els pobles civilitzats.

Salta a la vista l'existència de problemes nacionals i internacionals. Igualment aviat es veu que moltes de les vindicacions d'alguns països són justes... però ningú no pensa a solucionar tot això per mitjans pacífics o almenys així ho indica clarament els armaments existents i les formidables sumes que es voten per a d'altres de nous.

Feia temps que hom no sentia parlar un llençatge tan clar i assenyat com aquest, que ens posa en camí de conèixer la veritable situació política mundial.

No és pas falaguera, però convé tenir-la a l'aguait...

A Portugal, una conspiració oportunament descoberta ha salvat la Dictadura d'una mort civil, ara, cabalment, que busca una sortida constitucional per anar-se'n a passeig.

A Finlàndia, un feixisme pagesívol ha obligat al govern a foragitar els comunistes que posaven en perill la pau i els interessos públics.

A Estònia, els pagesos també s'han mobilitzat per tal d'aconseguir quelcom semblant.

I són els elements agrícoles dels estats centre-europeus que furguen per a establir una unió general que posi fre a certes audàcies i millori la seva situació econòmica.

J.

Noticiari

Espanya

Sota la direcció del P. Soler, S. J., acaba de publicar-se l'"Anuari Social d'Espanya de 1929", que, demés de donar una cabal idea del moviment social espanyol durant dit període, i de l'estat social actual de la nostra nació, tant des del punt de vista oficial, com per l'acció particular que s'exerceix en tots els ordres de l'activitat humana, mostra les institucions que en aquesta actuació més sobresurten, i les forces socials que millor treballen en el camp social-catòlic avui dia.

L'"Anuari Social d'Espanya" és una obra necessària per a tota persona il·lustrada, especialment per totes aquelles que tenen ineludible necessitat, o tan sols noble curiositat, de conèixer bé els problemes que es relacionen amb l'acció catòlica social de la nostra pàtria.

— Ha estat autoritzat el funcionament del Tribunal de Nois de Sevilla.

— A Calatayud ha estat acabada una barriada obreta d'habitacions barates de debò.

— Cas insòlit. L'Ajuntament d'Igualada, atenent l'estat pròsper de la seva Hisenda, condona als veïns el repartiment general d'utilitats de l'any passat.

— Durant el passat mes de juliol, la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis ha rebut per imposicions 24.408.199 pessetes i ha pagat per reintegraments d'estalvi, terminis mensuals de pensió i capitals diferits reservats, 19.996.595 pessetes. Resulta, per tant, una diferència a favor de les imposicions, de 4.411.604 pessetes.

En l'esmentat mes abonà 613 subsidis de Maternitat d'import total 30.650 pessetes, concedits a les mares obreres que han acreditat trobarse inscrites en el Règim de Retirs Obrers i han complert, a més, les clàusules que regulen la concessió del subsidi. Per pagaments de pensions de capitalització a favor d'obrers que han arribat ja als 65 anys, la Caixa ha pagat 42.165'21 pessetes, com també ha abonat 74.700 pessetes en concepte de dues bonificacions extraordinàries de 350 pessetes cada una, i 185 de 400, concedides a 1.887 ancians majors de 65 anys que, havent sol·licitat l'import de llur compte de capitalització, han estat compresos en el repartiment de la quantitat procedent del Retir Obrer sobre les transmissions de béns per herències entre parents des del cinquè grau collateral, inclusiu o entre persones sense vincle de parentiu.

— A la veïna comarca del Penedès s'han cremat uns magnífics boscos...

— El Ministre d'Economia, senyor Wais, es proposa publicar una Revista quinzenal titulada *Exportación*. Ja la podria fer diària, perquè no esgotarà fàcilment la matèria.

— S'ha constituït a Barcelona la Unió Catalana d'Estudis Polítics i Econòmics Socials, sota la presidència d'una honorable personalitat.

Integren la nova important entitat — molt ben organitzada, per cert, — escollit nombre de persones solvents en tots els camps de la seva particular activitat.

— Mereix copiar-se tal com està la següent nota oficial del Ministeri d'Economia:

"Respondiendo a la iniciativa y orientaciones del ministerio de Economía Nacional, un grupo de industriales catalanes, presidido por don Enrique Vilar, ha organizado un viaje para recorrer los puertos del Mediterráneo, fletando al efecto una motonave donde exhibirán los artículos españoles de probable exportación a aquellos países.

A bordo del buque viajan varios agentes comerciales especializados en determinados artículos y en cada plaza organizarán representaciones permanentes, asesorados al efecto por los respectivos cónsules de España.

El viaje durará unos cuatro meses, haciendo escalas preferentemente en los puertos del cercano oriente."

— Per dimissió del Delegat regi, general Vives, en la Confederació Hidrogràfica del Pireneu Oriental, n'ha estat nomenat, i n'ha pres possessió, el senyor Marquès de Camps.

— El professor d'Avicultura En Salvador Castelló, ha estat elegit vice-president del XV Congrés

Mundial d'Avicultura que té lloc a Londres, presidit pel duc de York.

Estranger

La Gran Bretanya projecta establir els Merrats Cooperatius en els quals els mateixos concurrents establiran de comú acord les condicions i preus que estimin més convenients per a tots.

El Govern en servarà el control.

— L'Alt Tribunal Constitucional de Viena ha declarat inadmissible el matrimoni dels catòlics divorciats, que el govern socialista permetia.

— En la desaforada carrera de construccions marítimes, també desaforades, vol guanyar la cursa Anglaterra, construint un vaixell de 1.000 peus (a Anglaterra escriuen amb els "peus") de llargada; 70 mil tones de desplaçament; 200.000 cavalls de força; lloc per a 4.000 passatgers, etc.

Una veritable ciutat flotant. El govern serà absolut, naturalment.

— A Toló (França) la policia detingué i empresonà una colla de gent que anaven, públicament, de pel a pel, a pretext de pendre banys de sol. El públic va denunciar el fet i va donar-los *serenata*.

— Durant el passat mes de juliol han vingut a Europa més de deu mil turistes ianquis. La nació més afavorida ha estat França.

A Espanya solament hi arriben alguns escamots.

— La sequedat fa estralls als Estats Units. L'aigua que comença a sobrar per aquí, es coneix que allí fa falta.

— A Ginebra ha tingut lloc un Congrés Interna-

cional de funcionaris, on s'ha discutit acaloradament sobre sous i salaris.

És natural.

— Una de tantes mil notícies missionals que cal copiar per molts motius. És d'Honolulu (Illes Hawai):

El 15 de juny últim celebrà el 60 aniversari de la seva professió religiosa Sor Maria Crescència, l'única sobrevivent de les set franciscanes de Siracusa (Estats Units), vingudes a aquesta illa per a curar els leprosos de les illes Hawai. Sor Maria Crescència ha treballat incansablement des de la seva vinguda a l'illa, ocorreguda en 1883 fins al mes de març últim, en què fou obligada a retirar-se per la seva edat avançada.

— El Govern germànic ha emprès una intensa campanya per la reducció de preus i col·locació d'obriers.

— Els calors a l'Amèrica del Nord han assolit graus que no gosem a copiar.

Les morts per insolacions són molt nombroses.

— A Rússia les turbes famolenques assalten els trens i magatzems. El govern soviètic no se'n preocupa gaire.

— Els catòlics de l'Índia es reuniran aquest mes a Mangalore per a posar-se d'acord respecte a la seva intervenció en la política del seu país, que tan de prop els interessa.

— Als Estats Units tot ho fan gros. L'última onada de calor ha causat 300 morts per insolació. A Europa ens hauríem aconsolat amb un parell només.

— En virtut d'una denúncia particular, ha estat pres i processat un editor per la publicació d'una obra indecent. I tantes que se'n publiquen aquí!

BLOC D'ANUNCIANTS

Els bons amics nostres que amb l'anunci contribueixen a la difusió de la nostra revista, han de merèixer les simpaties dels nostres subscriptors i lectors en general que coincideixen amb el nostre ideari. Ens plau publicar a continuació el nom dels nostres anunciants, per tal que els nostres amics els recordin quan hagin d'adquirir algun dels articles que ofereixen al públic.

Heus els ací:

ACCESSORIS D'AUTOMOBILS:
Service Station. Aragó, 272.

AGENCIA D'ASSUMPTES ADMINISTRATIUS:
Josep Cardús. Balmes, 16, pral.

BARRETS:
Rivero. Ronda Universitat, 7, pral.

BICICLETES:
R. Serra. Rbla. Catalunya, 106.

BRONZES D'ART:
Biosca i Botey. R. Catalunya, 129.

COMPANYIA DE SEGURS FERROVIARIS, MARITIMS I INCENDIS:
"La Constància", Ronda Universitat, 4.

CORRETGES:
Manuel Blas. Passeig de Sant Joan, 13.

ELECTRICITAT:
Antoni Alió. Laietana, 67.

FARMACIA:
Dr. Nadal. Rambla Canaletes, 1.

GANIVETERIA:
Josep Roca. Plaça del Pi, 3, enfront de l'església.

GRAMOFONS:
Cèsar Vicente. P. de Gràcia, 4.
Guillem Puig. Pelai, 14.

IMPREMTA:
Castells de Valls. Diputació, 333.

MATERIAL FOTOGRAFIC:
Vda. Enric Riba. Rda. Universitat, 37.

MATERIAL PER A COBERTES:
Uralita, S. A.

MOBLES:
Còrsega, 394.

MOBLES:
Casa Castelltort. Pelai, 40.

MODISTA:
R. Puigdomènech. Diagonal, 452.

NEUMATICS:
"Bergougnan". Rambla de Catalunya, 76.

OBJECTES D'ESCRITORI:
Bazar Balmes. M. Bofarull. Balmes, 52.

OLIS PER A AUTO:
"Autol". Laietana, 7.

PAPERS PINTATS:
Vda. Juli Brunet. Passeig de Gràcia, 98.

PASTES PER A SOPA:
Antiga "Casa Figueras". Rambla de Sant Josep, 11.

PINTORS DECORADORS:
Vilaró i Valls. Corts, 604.

RADIO:
Codina i Farriol. Balmes, 126.

SABATERIA:
Calçats Minerva, S. A. Laietana, núm. 30.

SASTRERIES:
Torrents. Rbla. Catalunya, 12, 1.ª (Especialitat en vestits per a nena.)
Ramon Beleta. Av. del Portal de l'Angel, 35.

SEGURS D'AUTOMOBILS:
"Omnia". Rda. Universitat, 15, 2.^a

TRAJOS PER A QUOTES:
Anton Callizo. Ronda Universitat, núm. 31.

TUPINAMBA:
Travessera, 11.

XARXES I FILS PER A LA PESCA:
Fills de Gabriel Julià, Bruch, 7.

SABÓ EL SANITARIO TENROJ guareix i evita totes les malalties de la pell

Acadèmia

Fundada en 1879

Avinguda Portal de l'Angel, 38

Telèfons 18953-75303 - - Apartat 782

Comerç : Idiomes : Peritatge, Professorat mercantil i Batxillerat

Per a Cavallers, Senyores, Joves i Senyoretes

COTS

SABÓ EL SANITARIO TENROJ guareix i evita totes les malalties de la pell

FOMENT DE PIETAT

**Biblioteca
dels Exercicis Espirituals
de Sant Ignasi de Loyola**

pel

P. Ignasi Casanovas, S. J.

Autor - Text - Directori
Comentari - Explanació

**Ja ha sortit
el volum primer d'aquesta Biblioteca**

Sant Ignasi de Loyola

autor dels Exercicis Espirituals

Llibre de 422 pàgines amb una foto-
típia del vertader retrat del Sant.

Preu: 3 Ptes.

**Companyia Trasatlàntica
VAPORS CORREUS ESPANYOLS**

Serveis Regulars

RAPID } Espanya-Nova York
DIRECTE } 9 expedicions a l'any
RAPID: Nord d'Espanya a Cuba i Mèxic
16 expedicions a l'any
EXPRESS: Mediterrani i l'Argentina
12 expedicions a l'any
LINIA: Mediterrani, Cuba i Nova York
16 expedicions a l'any
» Mediterrani, Costa Firme i Pacífic
11 expedicions a l'any
» Mediterrani a Fernando Póo
12 expedicions a l'any
» a Filipines
3 expedicions a l'any

Servei tipus Gran Hotel. - T. S. F. - Radio-
telefonía. - Orquestra. - Capella, etc., etc.

Per informes, a les Agències de la Companyia
en els principals ports d'Espanya. A Barcelona
oficines de la Companyia: Plaça Medinaceli, 8.

SABÓ EL SANITARIO TENROJ guareix i evita totes les malalties de la pell

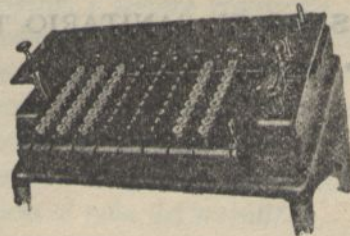
Demountable

Màquina nord-ameri-
cana de primer rengle
Molt més perfecta i
sòlida que cap altra

**"TIM" i
"UNITAS"**

Famoses màquines
de calcular.
Les millors del món.

Per a demostracions, al
Representant Exclusiu:

Joaquim Serra. - Carrer Casp, núm. 4. - Telèfon 19861. - **Barcelona**

Les comunitats religioses, col·legis i subscriptors d'aquesta Revista, gaudiran d'un descompte especial.

SABÓ EL SANITARIO TENROJ guareix i evita totes les malalties de la pell

SERVICE STATION

PRIMERA ESTACIÓ AMERICANA A ESPANYA

JOSEP MANZANARES

La casa més important en gasolina, petroli, neumàtics, cambres, olis, grasses, accessoris, eines, ferreteria i tot quant pertany a l'automòbil.

VENDA A L'ENGRÓS I DETALL

GARATGE TALLERS:

Carrers Sepúlveda, 148-150
Villarreal, 35
I Floridablanca, 121
Telèfon 51510

CASA CENTRAL:

Carrer Aragó, 272
Passeig de Gràcia, 45
Telèfon 11550
MAGATZEMS:
Consell de Cent, 421

SUCURSAL:

Espígues de Llobregat:
Carrer Laureano Miró, 59
Encreuament de les carreteres de Madrid i Cornellà

BARCELONA

SABÓ EL SANITARIO TENROJ guardeix i evita totes les malalties de la pell

**JA SOU SUBSCRIPTORS
DE
CATALUNYA SOCIAL?**

SABÓ EL SANITARIO TENROJ guardeix i evita totes les malalties de la pell

ATHENS A. G. - Provença, 107; Barcelona.

ESDEVENIMENT EDITORIAL

EL NOU TESTAMENT

en dos elegantíssims volums. Text de la Vulgata Clementina. Versió i notes per la Comissió tècnica de l'"Obra del Sant Evangelí", de FOMENT DE PIETAT.

El primer volum, que conté Els quatre Evangelis i Fets dels Apòstols, consta de més de mil planes; el segon, que conté Les Cartes de Sant Pau, Les Cartes Catòliques i l'Apocalipsi, en té més de vuit centes. Impressió nitidíssima, format elegant, paper indià, notes abundants i selectes, mapes a cinc tintes.

Llibre indispensable a tots els fidels.

Es venen els dos volums per separat, i també el llatí sol o el català sol en un volum sumament manual. Així, tothom pot tenir, **TOT EL NOU TESTAMENT**, si vol, en un sol volum. El preu de cada volum per separat és de 8'50 ptes. El d'un sol volum, contenint tot el Nou Testament, és de 11 pessetes el llatí i 9 el català. Tots aquests volums es venen enquadernats en finíssim pegamoid imitació xagrí. Enquadernacions més luxoses a distints preus.

FRANQUEO
CONCERTADO

BARCELONA
Durán i Bas, 11
CATALUNYA SOCIAL